

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **M. D.**, bytom L., právne zastúpeného **JUDr. D. A.**, *advokátom, P.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Trenčíne**, Hviezdoslavova č. 3, Trenčín, za účasti **Mesta P.**, Štefánikova č. 821/21, P., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ 2010-142/314-1/Pa z 21. januára 2010, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. mája 2010, č. k. 11S/32/2010-58, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2010. Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby, vydané prvostupňovým orgánom 14. októbra 2009 pod číslom č. j. 422-6/2009 na stavbu „Kultúrno-vzdelávacie centrum P.“,

na pozemkoch parc. č. X. a X. v katastrálnom území P. pre stavebníka, ktorým je Mesto P., Štefánikova 821/21,020 18 P. (ďalej len „stavebník“).

Krajský súd sa v zmysle § 250h ods. 1 zákona č. 93/1964 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) obmedzil na preskúmanie napadnutého rozhodnutia len z pohľadu námietok uvedených v žalobe, v ktorej žalobca namietal nedostatočnú kapacitu parkovacích plôch a miest a nedodržania odstupovej vzdialenosti 8 metrov od susediacej nehnuteľnosti – „Dom kultúry“ vo vlastníctve žalobcu.

Krajský súd vo vzťahu k námietke týkajúcej sa parkovacích plôch a miest s odvolaním sa na § 3 ods. 4 písm. e/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, podľa ktorého už v návrhu na vydanie územného rozhodnutia sa prikladá dokumentácia o dopravnom napojení vrátane parkovania a § 61 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), uviedol, že žalobca bol účastníkom územného konania a mohol uplatniť námietky ohľadne parkovacích plôch a miest, čo neurobil. V zmysle § 61 stavebného zákona sa na pripomienky a námietky, ktoré mohli byť uplatnené v územnom konaní, neprihliada, preto postup správnych orgánov pri posudzovaní námietky žalobcu ohľadne parkovacích plôch a miest v štádiu o dodatočnom povolení stavby vyhodnotil ako súladný so zákonom.

Ďalšia námietka sa týkala nedodržania odstupovej vzdialenosti, keď podľa územného rozhodnutia z 15. júna 2007 bočná stavebná čiara od pozemku č. X. (vo vlastníctve žalobcu) bola stanovená na 8 metrov a žalobca tvrdí, že je len 6,70 metrov. Žalobca skosenú markízu tvoriacu terasu považuje na rozdiel od správnych orgánov za protiľahlú stenu. Podľa § 6 ods. 7 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhl. č. 532/2002 Z. z.“), vzájomné odstupy a vzdialenosti treba merať na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien, vystupujúca časť stavby sa zohľadňuje, ak vystupuje viac ako 1,50 m od steny. Uvedené ustanovenie vyhlášky o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu jednoznačne stanovuje meranie vzájomných odstupov na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien a z toho možno vyvodiť záver, že meranie vzdialenosti v časti umiestnenej markízy, ako to urobil žalobca, je v rozpore s § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., pretože markíza netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. Námietka žalobcu nie je podložená objektívnym dôkazom, a preto na ňu súd v štádiu konania o dodatočné povolenie stavby neprihliadol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 OSP) odvolanie žalobca a žiadal jeho zrušenie alebo zmenu tak, že sa preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Žalobca považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne a nezákonné a podáva voči nemu odvolanie podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/, f/ OSP.

Namietal, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou, že v projektovej dokumentácii nebolo žiadnym spôsobom riešené parkovanie návštevníkov Kultúrno-vzdelávacieho centra (ďalej aj „KVC“), t. j. potreba a počet parkovacích miest, čo je v rozpore s § 8 ods. 3 vyhl. č. 532/2002 Z. z. a v rozpore s STN 736056 a STN 736110. Žalobca preto nepoznal kapacitné požiadavky na počet parkovacích miest, pretože ich počet nie je definovaný v projektovej dokumentácii, a preto ani nemohol uplatniť námietky v územnom konaní v tomto smere. V tomto smere preto považuje rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie.

Voči spôsobu, akým sa krajský súd vysporiadal s druhou námietkou žalobcu uvedenou v žalobe uviedol, že nikdy netvrdil, že považuje skosenú markízu tvoriacu terasu na rozdiel od správnych orgánov za protiahlú stenu. Po celý čas tvrdil, že v tomto prípade nie je dodržaná odstupová vzdialenosť medzi stavbami, pretože pri meraní sa musí zohľadniť vystupujúca časť stavby v zmysle § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., ktoré definuje odstupy stavieb jednoznačne, a to tak, že vzájomné odstupy a vzdialenosti treba merať na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien, ďalej od hraníc pozemkov a okrajov pozemnej komunikácie. Vystupujúca časť stavby sa zohľadňuje, ak vystupuje viac ako 1,50 metra od steny. V projektovej dokumentácii schválenej v stavebnom konaní a preskúmanom rozhodnutí je jednoznačne takouto vystupujúcou časťou terasa na prvom nadzemnom podlaží, ktorá vystupuje od steny stavby KVC o viac ako 3 metre (túto skutočnosť nespochybňuje ani žalovaný), čím v znení § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. znižuje odstupovú vzdialenosť na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov z deklarovanej vzdialenosti 8 metrov, ktorá má byť záväznou z územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Prvostupňový súd pochybil, keď vôbec nepostupoval podľa celého znenia § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., a to najmä tým, že sa dôsledne neriadil znením druhej vety tohto ustanovenia. Podľa tohto ustanovenia sa musí zohľadniť vystupujúca časť stavby, ak vystupuje viac ako 1,50 metra od steny a v tomto prípade vystupuje o viac ako 3 metre,

a preto sa mala zohľadniť mala pri meraní odstupovej vzdialenosti medzi stavbami. Je nesprávny záver krajského súdu v tom smere, že túto skutočnosť nezohľadnil, pretože markíza netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. Ustanovenie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. neumožňuje vylúčiť zohľadnenie vystupujúcej časti stavby, ktorá vystupuje o viac ako 1,50 m len preto, že táto vystupujúca časť stavby netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. V tomto smere prvostupňový súd absolútne pochybil.

V zákonnej lehote na podanie odvolania ho žalobca doplnil podaním z 25. júna 2010 (§ 205 ods. 3 OSP). Pre podrobnejšie vysvetlenie uviedol, že prvostupňový súd a tiež správny orgán používali vo svojich rozhodnutiach terminus technikus „markíza“. Tento termín by mohol byť zavádzajúci. V tom smere, že nie stavbár by si pod týmto termínom mohol predstavovať jednoduchý plátenný prístrešok. Avšak v projektovej dokumentácii je táto konštrukcia, ktorá je nazývaná „markíza“ tvorená masívnou železobetónovou konštrukciou, ktorá jednoznačne ohraničuje obvod budovy a týmto jednoznačne napĺňa obidve podmienky na meranie odstupovej vzdialenosti budov podľa § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/200 Z. z., t. j. vystupujúca časť tejto konštrukcie vystupuje o viac ako 1,50 metra od obvodových stien prízemia KVC a najkratšia vzdialenosť medzi povrchmi stien KVC a susednej stavby je menšia ako 5 metrov.

Žalovaný v podanom vyjadrení žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Tvrdenie žalobcu, že nepoznal kapacitné požiadavky na počet parkovacích miest, pretože ich počet nie je definovaný v projektovej dokumentácii, v dôsledku čoho nemohol uplatniť námietky v územnom konaní, označil žalovaný za zavádzajúce. Poukázal na preskúmané rozhodnutie, na stanovisko žalovaného k žalobe žalobcu, ako aj na dokumentáciu pre územné rozhodnutie, z ktorých vyplýva, že žalobca mal možnosť v územnom konaní sa oboznámiť s dokumentáciou „Súhrnná technická správa doplnok č. 1 – Výpočet parkovacích miest“. Ako účastník územného konania mal žalobca možnosť uplatniť námietky nielen k umiestneniu stavby, ale aj k obsahu návrhu na vydanie územného rozhodnutia v územnom konaní, čo neurobil a nezúčastnil sa ani ústneho pojednávania, hoci konajúci stavebný úrad v intenciách § 42 ods. 4 stavebného zákona upozornil účastníkov konania v oznámení o začatí konania číslo 124/2007 z 13. apríla 2007, že v odvolacom konaní sa neprihliadne na námietky uplatnené po lehote.

Za neopodstatnené označil tiež žalobcom opakovane namietané nedodržanie odstupovej vzdialenosti medzi stavbami kultúrneho domu (patriaceho žalobcovi) a KVC.

Odvola sa na dôkazy o súlade umiestnenia dodatočne povolenej stavby KVC s právoplatným územným rozhodnutím o umiestnení stavby na určených pozemkoch parc. č. X. a X. v kat. území P. predložené v konaní pred krajským súdom. Poukazujúc na ustanovenia § 39a ods. 1 stavebného zákona, § 4 ods. 2 vyhl. č. 453/2000 Z. z. a § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., vyslovil žalovaný názor, že pre posúdenie umiestnenia stavby na pozemku je nevyhnutné posúdiť umiestnenie dodatočne povoľovanej stavby KVC s podmienkami uvedenými vo výrokovej časti územného rozhodnutia, aj keď v danom prípade sa nejedná o posúdenie riadne povoľovanej stavby v stavebnom konaní podľa ustanovení § 66 stavebného zákona, ale o konanie podľa ustanovení § 88a stavebného zákona, teda konanie o dodatočnom povolení stavby. Zdôraznil, že vo výroku právoplatného územného rozhodnutia čis. 124/2007 z 15. júna 2007 je na strane – 2 - rozhodnutia uvedená podmienka „Stavba novostavby Mestského kultúrneho domu v CMZ P. + inžinierske siete, budú umiestnené na pozemku parc. č. KN X., X. v kat. území P. tak, ako je to zakreslené v kópii z katastrálnej mapy M = 1:1000 a situácii osadenia M = 1:500, ktoré tvoria neoddeliteľnú časť tohto rozhodnutia.“ A vzdialenosť 8,00 metrov je tak, ako to vyplýva z bodu 2 výroku územného rozhodnutia určená ako „bočná stavebná čiara“. Vzájomný odstup protiahlych stien stavieb kultúrneho domu a stavby KVC je 8 metrov, čo v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne aj žalobca priznal a pre členitosť fasád niektorých stavieb, ako aj rôzny tvar a skosenie niektorých fasádnych prvkov, je overená grafická príloha územného rozhodnutia dôležitým dokladom pre posúdenie súladu umiestňovanej stavby. Podľa nesprávneho názoru žalobcu má byť stavba KVC osadená od stavby KD 8 metrov, pričom za odstup považuje vzdialenosť medzi stavbou KD a hrotom „markízy“, teda železobetónovej dosky nad vstupom do KVC (markíza je vyznačená na snímku bodkočiarkovane, obvodový múr stavby KVC červenou čiarou).

Žalovaný vyslovil názor, že žalobca sa neoboznámil s podkladmi územného rozhodnutia ani s obsahom územného rozhodnutia. Jeho opakované tvrdenia o nedodržaní odstupových vzdialeností stavby ako aj o neriešení potreby odstavných a parkovacích miest sú toho dôkazom. V dokumentácii pre územné rozhodnutie ako aj v grafickej prílohe územného rozhodnutia sú odstupové vzdialenosti umiestňovanej stavby jednoznačné a zrozumiteľné. Vyznačené (okótované) sú odstupy od okolitých stavieb a od hraníc susedných pozemkov. Porovnať tieto odstupy s odstupovými vzdialenosťami uvedenými v dokumentácii pre stavebné povolenie, ale v konečnom dôsledku aj s odstupmi už uskutočňovanej stavby KVC nie je problémom a žalobca mal a má možnosť tieto údaje porovnať.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k 13S/32/2010-58, neuvádza žiadne nové skutočnosti ani dôvody, ktoré by neboli známe v administratívnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom preskúmania súdom v prejednávanej veci je rozhodnutie vydané v stavebnom konaní – dodatočné stavebné povolenie k stavbe Kultúrno-vzdelávacieho centra P., postaveného na parc. č. X. a X. v katastrálnom území P. pre stavebníka Mesto P. s tým, že táto stavba susedí so stavbou Domu kultúry v P., súpis. č. X., k. ú. P., zapísanej na LV č. X., ktorej vlastníkom je žalobca.

V stavebnom konaní, ako aj následne v konaní pred súdom vzniesol žalobca opakovane námietky voči nedodržaniu odstupu medzi stavbami, ktorý bol v územnom rozhodnutí ustanovený na 8 metrov medzi protíahlými stenami, a voči zaisteniu a kapacite parkovacích miest s ohľadom na plánované využívanie novej stavby KVC.

S oboma týmito námietkami sa vyporiadavali ako správne orgány v stavebnom konaní, tak aj krajský súd v rámci preskúmania zákonnosti ich rozhodnutí a konaní im predchádzajúcim, pričom aj stavebné úrady a aj krajský súd dospeli k zhodnému záveru, že námietky žalobcu sú neopodstatnené, pretože mali byť uplatnené ešte v konaní o umiestnení stavby (územnom konaní), do ktorého ich žalobca nenamietal a ani nepodal opravný prostriedok voči územnému rozhodnutiu.

Faktickému začatiu výstavby v takom rozsahu, ako v prejednávanej veci nutne musia predchádzať dve samostatné uzavreté konania – územné konanie o umiestnení stavby (§ 32 a nasl. stavebného zákona) a stavebné konanie (§ 54 a nasl. stavebného zákona). Vydanie územného rozhodnutia o povolení stavby je pritom podmienkou pre vydanie rozhodnutia v stavebnom konaní.

Samostatnosť územného konania je tiež vyjadrená v § 36 ods. 1 stavebného zákona, ktorý ukladá stavebnému úradu povinnosť do siedmich dní odo dňa, keď je žiadosť o územné rozhodnutie úplná, oznámiť začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním a súčasne upozorní účastníkov, že svoje **námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne**. Následne § 61 ods. 1 veta druhá ukladá stavebnému úradu **povinnosť neprihliadať v stavebnom konaní na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny**.

V územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámerni územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí

o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia. Rozhodnutím o umiestnení stavby určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia (§ 39 a § 39a ods. 1 stavebného zákona).

Po právoplatnom skončení územného konania, konania o umiestnení stavby, možno pristúpiť k stavebnému konaniu, v ktorom stavebný úrad koná a rozhoduje o vydaní stavebného povolenia pre danú stavbu. Stavebné povolenie alebo ohlásenie stavebnému úradu sa vyžaduje pre uskutočňovanie stavieb, ich zmien a udržiavacích prác na nich, pričom stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách (§ 54 a § 55 ods. 1 stavebného zákona).

V stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie (§ 66 ods. 1 stavebného zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu stotožnil s právnym názorom vysloveným v preskúvanom rozhodnutí žalovaného a v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu, že námietky, ktoré žalobca uplatňuje sú námietkami voči územnému konaniu a územnému rozhodnutiu, a preto na ne vo fáze stavebného konania nie je možné prihliadať.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal nesprávny postup krajského súdu spočívajú v nevyporiadaní sa s námietkou, že projektová dokumentácia pre územné konanie v rozpore

s § 8 ods. 3 vyhl. č. 532/2002 Z. z. a v rozpore s STN 736056 a STN 736110 neobsahovala riešenie parkovania návštevníkov KVC, a preto nemohol kvalifikovane uplatniť námietky voči úprave parkovania.

Územné a aj stavebné konanie sa okrem osobitného predpisu, stavebného zákona, riadia tiež všeobecnými predpismi o správnom konaní, konkrétne zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktorý upravuje najmä základné zásady správneho konania za účelom zaistenia ochrany procesných práv účastníka konania (§ 3 a §4 správneho poriadku). Základnou ideou je umožniť účastníkovi konania riadne sa zúčastniť na konaní, byť informovaný o úkonoch správneho orgánu tak, aby jeho vec bola prejednaná v čo najkratších možných lehotách, v súlade so zákonom. Súčasťou tohto práva je tiež právo na riadne odôvodnené rozhodnutie (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Požiadavka riadneho odôvodnenia vyžaduje od správneho orgánu vypracovať také odôvodnenie rozhodnutia, aby z neho bolo zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku). Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa tieto zákonom ustanovené náležitosti, nemožno naň hľadieť ako na zákonné.

Námietka žalobcu, že v dôsledku nedostatočných podkladov, resp. dôvodov, územného konania nemohol voči postupu stavebného úradu v ňom riadne brániť svoje práva podaním námietok, resp. iných opravných prostriedkov, je aj v prípade jej dôvodnosti v tomto štádiu konania už bezpredmetná. Práve to, že na základe obsahu administratívneho spisu v územnom konaní a na základe územného rozhodnutia nemohol podať kvalifikovane podať príslušné opravné prostriedky, mal ako vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred správnym úradom namietat' v rámci územného konania, t.j. do právoplatnosti územného rozhodnutia. Žalobca tieto vady v územnom konaní nenamietal a voči územnému rozhodnutiu nepodal žiaden opravný prostriedok vrátane postupu podľa § 244 a nasl. OSP.

Krajský súd preskúmavajúci zákonnosť rozhodnutia vydaného v nadväzujúcom stavebnom konaní nebol povinný túto námietku preskúmavať, pretože sa týka iného, už právoplatne ukončeného správneho konania.

Žalobca ďalej nesúhlasil so spôsobom, ktorým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa odstupov medzi oboma stavbami, t.j. stavbou Kultúrneho domu a stavbou KVC. Poukazoval pritom na nedodržanie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., v zmysle ktorej vzájomné odstupy a vzdialenosti treba merať na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien, ďalej od hraníc pozemkov a okrajov pozemnej komunikácie. Vystupujúca časť stavby sa zohľadňuje, ak vystupuje viac ako 1,50 m od steny.

Citovaná vyhláška č. 532/2002 Z.z. ustanovuje podrobnosti o:

- a) všeobecných technických požiadavkách na výstavbu, ktorými sú požiadavky na územnotechnické riešenie výstavby, požiadavky na stavebnotechnické riešenie stavby a požiadavky na účelové riešenie stavby,
 - b) všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (§ 1),
- pričom v zmysle jej ustanovení sa postupuje pri projektovaní a schvaľovaní územnoplánovacích podkladov a územnoplánovacej dokumentácie a pri umiestňovaní, projektovaní, povoľovaní, uskutočňovaní, kolaudovaní, užívaní a odstraňovaní stavby (§ 2 ods. 1).

Ustanovenie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. je z hľadiska členenia vyhlášky zaradený do jej prvej časti „Územnotechnické požiadavky na výstavbu“, ktoré svojou povahou zodpovedajú požiadavkám riešeným v rámci územného konania (vplyv na životné prostredie, umiestnenie stavby, odstupy stavieb, oplotenie, napojenie na siete a rozvody, a pod.). Požiadavky týkajúce sa stavebného konania, teda požiadavky na stavbu osebe, rieši druhá časť vyhlášky „Stavebnotechnické požiadavky na stavbu, technické zariadenia stavby a úžitkové vlastnosti stavby“. **Otázka umiestnenia stavby vrátane jej odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, rovnako ako otázka rozptylovej, odstavnej a parkovacej plochy, je predmetom územného konania. Z tohto dôvodu akékoľvek námietky smerujúce voči vzájomným odstupom stavieb, medzi ktoré patrí aj námietka žalobcu o porušení § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., je nutné uplatniť v zmysle § 36 ods. 1, 2 a § 61 ods. 1 stavebného zákona v územnom konaní.**

Predmetom súdneho konania vo veci žalobcu je preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ 2010-142/314-1/Pa z 21. januára 2010 a postupu, ktorý mu predchádzal. Preskúvané rozhodnutie je rozhodnutím vydaným v stavebnom konaní, a preto je rozsah preskúvania limitovaný výlučne na postup žalovaného a stavebného úradu prvého stupňa v stavebnom konaní. **Súdy preto nemôžu preskúmať zákonnosť a správnosť rozhodnutia a postupu stavebných úradov v územnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené. Územné konanie, hoci predchádzalo stavebnému konaniu a týkalo sa umiestnenia stavby, o ktorej povolenie sa koná v stavebnom konaní, je samostatným konaním.** Po jeho právoplatnom skončení doň nemožno vstupovať s výnimkou § 41 stavebného zákona, na čo v prejednávanej veci nie sú dané predpoklady.

Je preto tiež irelevantná námietka žalobcu, že orgány nesprávny pochopili jeho tvrdenie o nedodržaní odstupu medzi stavbami tak, že považuje hranu markízy za protiľahlú stenu, hoci on uvádzal, že ide o vystupujúcu časť stavby, ktorá ale podľa § 6 ods. 7 vyhl. 532/2002 Z. z., respektíve akým spôsobom súd vykladal termín „markíza“. Najvyšší súd Slovenskej republiky však na margo tohto pojmu dodáva, že stavebná povaha „markízy“ je zrejmá z obsahu administratívneho spisu.

S ohľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, súc viazaný rozsahom podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), konštatuje, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam, na ktoré správne aplikoval príslušné právne predpisy. Preto najvyššiemu súdu neostalo iné, ako odvolaním napadnutý rozsudok a potvrdiť (§250ja ods. 3 OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný, a žalovanému preto, že mu žiadne trovy z dôvodu podania neúspešného odvolania žalobcu nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil a ani na ňu zo zákona nemá nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2011

JUDr. Jana Baricová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková